

Трудно е да прослѣдимъ наредъ подирѣшныя му животъ, животъ безгриженъ и веселъ; капетанинтъ обичаше виното, доброто ѣстие, господжытъ, и венчкытъ видове наслажденія, а най-вече талерытъ и дублонытъ, сребро и златото, чрезъ които лесно са добывае другытъ. И наистина, какъ е възможно да опишемъ точно скитническыя му животъ, съставенъ отъ добры и лошы дни, придруженъ отъ жандармы, сждници, украсенъ съ боеве и сраженія по море и по сухо, съ лукавщины и козни, испъстрены съ остроумны и смѣлы нападенія въ градове, въ полета и горы? Таквози едно описаніе было би пълно отъ пьстрота, отъ философскы аксіомы и наблюденія, и безъ сумнѣніе найпоучително за епохата, ако капетанинтъ бѣ са погрижилъ, както толкози другы, да ни облагодѣтелствува съ мемоаритъ си. Но, занетъ винъгы да натрупва матеріялъ, той не намѣрваше време да ги пише.

Първо, въ царуваньето на Филиппа II и на първото възстаніе на Маврытъ, когато царьтъ, Инквизиціята и сичкото духовенство на царството зехъ за принципъ, че трѣбало или да истребѣтъ размирицытъ или да ги покрѣстѣтъ, капетанинтъ, младъ еще, спекулира съ крыщаваньето, и съ едно лукаво искусство, което безъ сумнѣніе бѣ му вдѣхналь патронътъ му, като минаваше отъ една областъ въ друга, казваше са че е Мавръ отъ Гренада, и че е распаленъ отъ желаніе да си отвори очиятъ на истинната свѣтлина! Поповетъ, епископитъ, членоветъ на Инквизиціята, голѣмытъ господжы, набожнытъ тѣзи и ревностны послѣдователи на католическата религія, като са надваряхъ кой понапрѣдъ да го огласи, наченвахъ отъ да го хранижтъ, да го обличжтъ, да му даватъ живѣлище въ палатытъ сп; подиръ туй съкый считаше за добродѣтель и за христіанска длъжностъ да кръсти новопросвѣтеныя. Найпървытъ велможы и найзнаменитытъ матроны на царството станяхъ кръстницы на капетанина; задоволенъ отъ едно толкози лесно и толкози набожно лукавство, той го повори по сичкитъ и найотстранены мѣста на Испанія: